

18 Οκτωβρίου 2019

Η Παράδοση

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Το εκ της πείρας καύχημα των άγιων μας

Η Εκκλησία μας, κατά την μακραίωνα ιστορική της πορεία μέσα στον κόσμο αντιμετώπισε, σε πολλές περιπτώσεις, δυσχερέστατες καταστάσεις και οξύτατα προβλήματα που αφορούσαν αυτήν την ίδια την ύπαρξη της (διωγμούς από κοσμικές εξουσίες), την επιβουλή ποικίλων παραγόντων κατά της αληθείας της πίστεως της και της διδασκαλίας της (ετεροδιδασκαλίες - αιρέσεις) και μάλιστα στην ενότητα των Εκκλησιών στον ευρύτερο ιστορικό χώρο (παπισμός - προτεσταντισμός).

Ήδη όμως στην αρχή της τρίτης χιλιετηρίδος της ιστορικής της πορείας μέσα στον κόσμο, η Εκκλησία και δη η Ορθοδοξία μας, βρίσκεται και σήμερα μπροστά σε καταλυτικές απειλές της παραδόσεως της και της παρακαταθήκης των αγίων της. Βρίσκεται στο μάτι του κυκλώνος της παγκοσμιοποιήσεως και των καταχθόνιων σκοπών της Νέας Εποχής, με εμφανή απειλή τη νοθεία της παραδόσεώς της και μάλλον τη διάβρωση και την αλλοίωση των θεμελίων της αγιοπνευματικής της ταυτότητος!

Βέβαια, οι σκοτεινές αυτές δαιμονικές δυνάμεις του άρχοντος του σκότους του αιώνος τούτου (παρ. Εφεσ. ς' 12) δεν μπορούν από μόνες τους να επιτύχουν τους καταχθόνιους στόχους τους. Η Εκκλησία ως αυτός ούτος ο Χριστός, «χθες και σήμερα ο αυτός και εις τους αιώνας» (Εβρ. ιγ' 8), δεν απειλείται «εξ αντικειμένου» αφού κατά τον αψευδή λόγον του «και πύλαι άδου ου

κατισχύσουσιν» της Εκκλησίας του (Ματθ. ις' 18). Απειλείται όμως «εξ υποκειμένου»! Απειλείται το ποίμνιό της, οι πιστοί χριστιανοί, οι οποίοι, αν και εξωτερικώς πιστεύουν στο Χριστό και συμμετέχουν, κατά το μέτρο της προσωπικής τους προαιρέσεως, στο μυστήριο της ζωής της Εκκλησίας, ενδέχεται να είναι συγχρόνως παγιδευμένοι σε μια εκκοσμικευμένη μορφή της βιώσεως του μυστηρίου αυτού.

Είναι γεγονός ότι ένα μεγάλο μέρος του ποιμνίου της Εκκλησίας και της ηγεσίας της, έχουμε διαμορφωμένη υποκειμενική πίστη και για το λόγο αυτό έχουμε σχηματισμένη, στη σκέψη μας και στη ψυχή μας, υποκειμενική (εξατομικευμένη στα μέτρα της χειραγωγουμένης από εμάς πνευματικής μας ζωής) εικόνα του Χριστού, νομίζοντας εντούτοις ότι πιστεύουμε στον Χριστό της παραδόσεως της Εκκλησίας μας. Εξάλλου πολλοί διδάσκαλοι της Εκκλησίας, κληρικοί και λαϊκοί θεολόγοι, έχουμε συγκροτήσει στο μυαλό μας υποκειμενικά, δική μας θεολογία, εκκλησιολογία και σωτηριολογία, συντονισμένη στο πνεύμα μιας εκκοσμικεύσεως, επικίνδυνης, για την ορθοδοξία του ευαγγελικού μας φρονήματος!

Μέσα στο κλίμα αυτό του «ορθοδόξου» υποκειμενισμού μας, της κυριαρχίας στο πνεύμα μας των προσωπικών μας ιδεών και αντιλήψεων, για την πίστη και τη ζωή της Εκκλησίας, εκείνο το θεμέλιο της Εκκλησίας που απειλείται εξ υποκειμένου είναι όντως η παράδοση της, η παρακαταθήκη των αληθειών της πίστεως της και της διδασκαλίας της.

Είναι αλήθεια ότι η ψυχολογική μας στάση βρίσκεται, σε πολλές περιπτώσεις, απέναντι στο γεγονός της παραδόσεως. Την παράδοση τη νοούμε και τη βλέπουμε σαν ένα εξ αντικειμένου (απέναντι μας υπάρχον) ιερό μέγεθος της πίστεως μας. Εμείς και η παράδοση μας! Η παράδοση γίνεται αισθητή σαν ένα σέμνωμα της πίστεως μας ή ένα λάβαρο της ορθοδοξίας μας, το οποίο πρέπει να υπερασπιζόμαστε!

Όμως ο Απόστολος Παύλος μας διδάσκει να έχουμε μέσα μας την παράδοση! Να είμαστε η ζώσα παράδοση της Εκκλησίας. Ζώσα και ενεργής!

Απευθυνόμενος ο Απόστολος στον Τιμόθεο, και στην πρώτη και στη δεύτερα του επιστολή, τον προτρέπει να φυλάττει την παρακαταθήκη των αληθειών και της πίστεως και ζωής της Εκκλησίας. «Ω Τιμόθεε, την παρακαταθήκη φύλαξον» (Α' Τιμ. ς' 20). Και πάλιν «Την καλήν παρακαταθήκη φύλαξον διά Πνεύματος Αγίου του ενοικούντος ημίν» (Β' Τιμ. α' 4).

Κατά τον Απόστολο Παύλο, την καλήν παρακαταθήκη της πίστεως την βιώνει ο αληθινός πιστός· «διά Πνεύματος Αγίου του ενοικούντος» εν αυτώ! Ο

πνευματοφόρος χριστιανός άνθρωπος, είναι, διά του ενοικούντος μέσα στη ψυχή του Αγίου Πνεύματος, η ζώσα και ενεργής παρακαταθήκη και παράδοση! Το θησαύρισμα των βιωμένων αληθειών της πίστεως και της ζωής της Εκκλησίας!

Εάν όμως η σχέση μας με την Εκκλησία είναι απλώς μία «παραδοσιακή» φαντασίωση, αν συχνά φλυαρούμε υπέρ της παραδόσεως, χωρίς να βιώνουμε με συνέπεια το Ευαγγέλιο του Χριστού, μένουμε ασφαλώς στα «παραδοσιακά» δεδομένα της θρησκευτικής μας φαντασιώσεως. Σε μια τέτοια περίπτωση συνοδοιπορούμε αθέλητα με τις επιλογές της παγκοσμιοποιήσεως και της Νέας Εποχής και συνεργούμε κι εμείς στον αγώνα τους για την αγιοπνευματική αποδυνάμωση της ορθοδόξου παραδόσεως μας.

Τελικώς μόνο ο αγιοπνευματικός άνθρωπος μπορεί να είναι αυθεντικός φορέας της ορθοδόξου παραδόσεως και ισχυρός, χαρισματικός υπερασπιστής της. Ο εχθρός της πίστεως μας, ο δαιμονικός άνθρωπος, πολεμείται θεοφιλώς, κατά τον Άγιο Διάδοχο Επίσκοπο Φωτικής, μόνον όταν ο πιστός «εις τον κατ' αυτού πόλεμον, έχη ως όπλον δεξιόν, μετά την χάριν, το εκ της πείρας καύχημα»! (Φιλοκαλία των Ιερών Νηπτικών τόμος Α', α. 243). Την εμπειρία τής ακατάβλητης δυνάμεως της αγιότητας! Της κατ' εξοχήν βιωματικής παρακαταθήκης τής Ορθοδοξίας μας!

Πηγή: Ιωάννη Κορναράκη, Ομότιμου Καθηγητού Πανεπιστημίου Αθηνών, Περιοδικό ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ, τ. 78.